oma abiga siis kõige ligem on, kui häda kõige suurem.

Jutt aga jookseb nõnda:

Mõne aasta eest elas T. linnas D. alewis ühes kõrwalises uulitsas ühe wäikse maja teise korra peal üks inimalakartlik kohtu kirjutaja oma emanda, äia ja seitsme lapsega ühte waikist elu. Ta palk oli kolm sada rubla aastas, ja kui naad aasta lõpul nulli nullist mahaarwata wõisid, siis naad olid röömsad. Ta oli omas ametis truu ja muidu lihtlabane mees ning meie oma maa isa laps. Ka ta muud tarwidused olid wäikesed kül, muud kui et ta oma kümme tundi oli pääwas tööd teinud, siis jalutas ta ennast natukese ja sui soojaga jõi ka oma klaasi õlut. Suitsetamise oli ta jo ammu mahajätnud ja selle rahaga ostis ta oma wana äiale mõne paki kardusе tubakat. Ta äi oli ka oma seitsekümmend aastat wana mees ja ta wäetimale oli jo mõne aasta eest kale silmade peale kaswanud, ja nüüd pidi ta rauk pääwade otsa istme peal istuma ja pikka, ilma õhtuta ja hommikuta ööd üleelama; seepärast oli siis ta ainus asi piipu tõmmata ja ta ei näinud jo

mitte seda, et ta wäimees tema pärast oli piibu mahajätnud.

Kirjutaja emand mõistis iluste ja kasinaste oma majatallitust. Ta oli lihtlabane inimene ja tarwitas seepärast ka oma majatarwituseks wäga wähe; ka kohwi joomise jätsiwad naad nappuse pärast järele ja kõlistasid aga laste piima-tassa, et wana isa kuuleks, nagu jooksid naad kohwi; sest ta oleks ennast wäga kurwastanud, kui ta seda oleks teadnud, et tema lastel niisuur puudus käes oli ja nemad aga kuiwa leiba sõid.

Nende lapsed jooksid suwel paljajalu ja olid röömsad, kui neil talwel karpkingad jalas olid ja nende riided, kus lipp lipi ja lapp lapi peal oli, olid alati puhtad ja naad ise olid alati röömsad.

Meie nägime jo esite, et nad kolmsada rubla aastas palka said, aga mis see suure perele ette lõi ja weel liategi niisugusel aeal ja aastal nagu 1868 meie maal oli. — Jumal hoia meid katku ja kalli aja eest! Ja seesama kallis Jumal teab ka kõige paremine, kui mitme meie kalli isamaa isal ja emal ülemalnimetud aastal pisarad weel